Презентаційні матеріали для вертикально/горизонтального серіалу “ЕМПАТ”

Назва: Емпат
Формат: Вертикальний/горизонтальний серіал, 45 хв.
Жанр: Кримінал, детектив, драма, комедія
Референси: Менталіст, Теорія брехні, Нюхач

Логлайн: Величезний, татуюваний качок, через свою надзвичайну чутливість до чужих емоцій — супер емпатію, змушений уникати людей, тож працює сторожем на замороженому будівництві. Завдяки здатності переживати емоційний стан оточуючих, він стає консультантом поліції та використовує свою емпатію, щоб розкривати найскладніші злочини й водночас намагається відновити власне минуле, про яке геть нічого не пам'ятає.

Концепція: Вертикально-горизонтальний серіал, у якому головний герой, відчуває емоції та почуття людей що знаходяться поруч, тобто володіє надзвичайною емпатією. Завдяки цьому, він допомагає двом слідчим розкривати складні та заплутані кримінальні справи.
У кожній серії пропонується вертикальний кейс, а крізь увесь сезон проходить горизонтальна лінія, пов'язана розслідуванням діяльності злочинного фармацевтичного синдикату.
Від серії до серії, під час напружених моментів, герой переживає спалахи спогадів у вигляді флешбеків, які будуть наближувати до розгадки ким він був до втрати пам'яті, таким чином, в кінці сезону це виведе його до фармацевтичного синдикату, з яким насправді він був пов'язаний.

Арка сезону: Володіючи унікальною, але занадто обтяжливою здатністю переживати емоції оточуючих людей, Ігор веде усамітнений спосіб життя, працюючи сторожем на замороженому будівництві, де власне і живе в будівельному вагончику. Заняття спортом, це одна з небагатьох речей, що рятують його від емоційного зриву, тому кожного ранку, поки на вулицях майже немає людей, він ходить до найближчого спортивного майданчика, що знаходиться у сусідньому елітному ЖК.

Буденність Ігоря кардинально змінюється, коли на території його будівництва стається вбивство. Це викликає у нього перший несподіваний флешбек з минулого, яке він не пам'ятає, проте Ігор ще не усвідомлює, що насправді побачив.

Ігор потрапляє до відділку поліції для свідчень. Завдяки своїм здібностям, він завойовує довіру молодої слідчої ОЛІ, а згодом стає консультантом у невідкладній справі, де його навички рятують, здавалося б безнадійну ситуацію. Ігор проявляє себе найкращим чином. Оля, усвідомлюючи користь такої людини у розслідуваннях та відчуваючи до нього симпатію, домагається того, що його запрошують як консультанта на постійній основі.

Невдовзі, після гучного розкриття справи, відділок відвідує начальниця моніторингу нацполіції. Вона з особливою цікавістю

знайомиться з Ігорем, намагаючись дізнатися якнайбільше про нетипового консультанта.

Паралельно з кожним вертикальним кейсом розгортається горизонтальна лінія, що пов'язана з таємним та небезпечною фармацевтичним синдикатом.

З часом, Ігор все більше і більше удосконалює свій метод, знаходячи нові хитрощі та розуміючи природу людських почуттів більш глибоко, що робить його ще ефективнішим у справах.

Невдовзі, після початку співпраці з поліцією на Ігоря намагаються здійснити замах невідомі, проте за щасливого випадку, слідчі опиняються поблизу його помешкання та заважають кілерам.

З моменту співпраці з поліцією, флешбеки починають відвідувати Ігоря все частіше. На початку це незрозумілі уривки спогадів, але згодом вони починають складатися в одну картину. У флешбеках Ігор починає бачити себе разом з фігурантами справи фармацевтичного синдикату, що згодом виводить його на факти причетності до злочинного угрупування.

Часто в спогадах з'являється загадкова жінка, яку здається кохав Ігор, але її лице у флешбеках неможливо роздивитися, тому всі спроби щось дізнатися про неї марні.

Спільна робота зближує Ігоря та Олю. Між ними й ще одним закоханим в Олю слідчим, виникає любовний трикутник. В якийсь момент Ігор починає сумніватися в справжності своїх почуттів, думаючи що він тільки віддзеркалює почуття Олі. Він свідомо дистанціюється від Олі, побоюючись розбити їй серце, адже впевнений, що його емпатія стане на заваді їх стосункам.

Кульмінація наближається, коли Ігор з колегами викривають злочинний фармацевтичний синдикат. Зрештою з'ясується, що жінка з флешбеків Ігоря — це та сама всім шанована речниця МВС, яка водночас очолює злочинне угруповання, куди Ігор колись був впроваджений як агент під прикриттям. Працюючи на підпільний фармацевтичний синдикат з метою його викриття, в якийсь момент Ігор закохався у керівницю угрупування, що поставило його перед тяжким вибором між коханням та доброчесністю. Дізнавшись, що Ігор щур, його накачали смертельною дозою психотропних речовин, що за неймовірним збігом обставин не вбило його, а зробило емпатом та спричинило амнезію.

Слідчі разом з Ігорем провертають небезпечну операцію та успішно викривають всіх причетних до фармацевтичного синдикату.

Згодом Ігор переконується у своїх почуттях та розпочинає романтичні стосунки з Олею.

Наукова довідка емпатії: Емпатія Ігоря пояснюється «дзеркальною синестезією», яка розвинулася після передозування психотропними речовинами. Зазвичай це явище означає, що людина, спостерігаючи чиєсь тактильне відчуття (наприклад, дотик), починає відчувати його на власному тілі.
У випадку Ігоря, через порушення роботи дзеркальних нейронів, він відчуває не фізичні відчуття, а емоції людей, за якими спостерігає. Дзеркальні нейрони — це клітини в мозку, що працюють як «дзеркало», автоматично «відображають» чужу поведінку в нашій голові та дозволяють відчути все так, наче ми робили дії самі.
Відомі випадки набутої синестезії різних типів після травм, інсультів та інших впливів, тож історія Ігоря не суперечить наявному уявленню про те, як мозок може змінюватися під дією пошкоджень чи хімічних речовин.

Опис методу: Під час допитів, Ігор зачиняється з підозрюваними у кімнаті сам на сам, щоб відчувати виключно емоції людини напроти. Він розмовляє з ними про предмет злочину, ставить незручні питання, демонструє фотографії жертв, відео та інші матеріали справи, слідкуючи що відчуває підозрюваний. Іноді Ігор розповідає вигадані факти та свідчення, для виявлення справжньої, непідробної реакції людини на ситуацію. В хід також ідуть провокації та хитрощі де Ігор за допомогою слідчих розігрує ситуації яких насправді не існує, щоб спровокувати емоційну реакцію.
Ігор вміє тонко розрізняти різні відтінки одних і тих самих емоцій, наприклад: тугу за коханою, смуток за втраченими матеріальними речами або ностальгію за минулим.
Разом зі слідчими, Ігор аналізує відчуття та емоції фігурантів справи. Вони виявляють невідповідності між словами та почуттями, звертаючи увагу на підозрілі нестикування.
Таким чином це дає неоціненну перевагу у розв'язанні заплутаних справ.

Опис персонажів:

Ігор (40) - кремезний, татуйований велетень із загрозливою зовнішністю, який насправді є людиною з надзвичайно тонкою психікою. Після впливу психотропних речовин у нього розвинулася патологічно сильна емпатія: Ігор буквально проживає чужі емоції як власні. Саме тому він уникає людей, живе відлюдькувато й працює сторожем на замороженому будівництві, де самотність стає для нього способом виживання.

Ігор не пам'ятає свого минулого. У нього немає уявлення про те, ким він був і чому став таким. Це робить його водночас

небезпечним і вразливим. Його головний внутрішній конфлікт полягає в тому, що він сприймає свою емпатію як прокляття, але поступово змушений визнати: саме вона може стати його призначенням.

Упродовж сезону Ігор проходить шлях від ізольованого зламаного чоловіка, який хоче лише тиші, до людини, що наважується знову увійти в контакт зі світом. Розкриваючи злочини, він одночасно розкриває самого себе. Його арка це шлях від втечі від власної природи до її прийняття.

Оля(30) – молода слідча, розумна, зібрана, внутрішньо дуже сильна. Вона з тих людей, які ще не встигли цинічно пристосуватися до системи й саме тому постійно перебувають у конфлікті з нею. Оля гостро відчуває несправедливість і не готова закривати справи “для статистики”, навіть якщо цього вимагає керівництво.

За зовнішньою професійною стриманістю в ній живе велика потреба все робити правильно. Її внутрішній страх — з часом стати такою ж, як батько: не злою, не корумпованою, а просто зручною для системи. Саме тому поява Ігоря стає для неї не лише професійним шансом, а й моральним викликом. Він нагадує їй, що істина не завжди лежить на поверхні, а компроміси мають ціну.

Оля першою бачить у Ігореві не дивного невротика, а реальний інструмент розслідування. Між ними виникає взаємне притягання, але для Олі це не лише романтична лінія — це ще й історія довіри. Вона поступово стає для Ігоря тим, хто повертає його до нормального життя, а для себе знаходить у ньому союзника, який допомагає їй не зрадити власним принципам.

Євген (33) - напарник Олі, досвідчений, іронічний, харизматичний слідчий із хорошою інтуїцією та міцним професійним хватом. Євген ефективний, практичний і вміє працювати в системі за її правилами. Саме тому він небезпечний: він щиро вважає, що результат важливіший за ідеалістичну чистоту методів.

Євген давно закоханий в Олю, але звик ховати це за жартами, сарказмом і побратимським тоном. Поява Ігоря він сприймає як подвійну загрозу — професійну й особисту. Для нього Ігор не просто дивак, а людина, яка руйнує звичну логіку розслідування, ставить під сумнів його методи й поступово забирає увагу Олі.

Його конфлікт із Ігорем — не лише ревнощі. Це зіткнення двох світоглядів: раціонального силового контролю й інтуїтивного занурення в чужий біль. Попри скепсис, Євген неодноразово переконується, що Ігор справді працює. Але прийняти це

означало б визнати, що світ складніший, ніж йому зручно думати.

Володимир Олександрович (60) - начальник відділку, батько Олі. Досвідчений поліцейський старої школи, який давно навчився виживати всередині системи. Він не лиходій і не корупціонер у прямому сенсі — він прагматик. Людина, яка колись, ймовірно, теж була принциповою, але роки служби навчили її, що ідеали часто програють звітності, тиску зверху й необхідності “закривати” справи.

Володимир Олександрович щиро любить доньку, але саме це ускладнює їхні стосунки. Він бачить у ній себе молодого і водночас знає, чим система закінчується для таких людей. Його позиція жорстка: світ не ідеальний, отже, треба вміти домовлятися з його недосконалістю. Для Олі це виглядає як зрада принципів, для нього — як єдиний спосіб не потонути.

Його драматургічна функція — бути не “поганим батьком”, а втіленням самої системної логіки.

Синопсис пілоту:

ІГОР (40) — кремезний, татуйований велетень із загрозливою зовнішністю, який володіє надзвичайною чутливістю до чужих емоцій. Він відчуває почуття оточуючих, наче вони його власні. Його суперемпатія робить його водночас вразливим, кумедним і небезпечним для самого себе: Ігор може розплакатися через дитину, що загубила повітряну кульку, фізично пережити чийсь страх, сором чи відчай. Постійне перебування в емоціях інших людей для нього нестерпне, тому він веде відлюдькувате життя: працює охоронцем на замороженому будівництві й мешкає у будівельному вагончику просто на території об’єкта.

Щоранку, ще до світанку, Ігор іде на спортивний майданчик у сусідньому елітному ЖК. Фізичне виснаження — один із небагатьох способів хоч трохи приглушити постійний шум чужих почуттів.

Одного ранку під час тренування Ігореві раптово стає зле. Напад накриває його різко й незвично: збивається дихання, темніє в очах, тіло прошиває хвиля чужого жаху, безсилля й паніки. Це не схоже на звичне емоційне перевантаження — ніби десь поруч прямо зараз відбувається щось страшне. Коли напад минає, Ігор, не розуміючи, що саме відчув, поспіхом повертається на будівництво, щоб перевірити, що там сталося.

На території він бачить натовп, що щільним колом оточив щось на землі. Ігор підходить ближче, і його знову накриває: земля ніби здригається під ногами, а зір втрачає фокус. Крізь

розфокус він встигає побачити тіло жінки в калюжі крові. Раптом із натовпу виривається чоловік, з криком падає біля тіла навколішки — і в ту ж мить Ігор непритомніє.

У несвідомому стані він переживає перший флешбек: темне приміщення, він сидить на підлозі й тримає на руках непритомну жінку з блискучим намистом на шиї. Обличчя жінки він не бачить, але емоція жаху й безсилля вражає його так, ніби це його власна пам’ять.

Ігор приходить до тями вже серед натовпу. На місце прибуває поліція — серед слідчих Оля (30) та її напарник Євген (35). Криміналісти швидко встановлюють особу вбитої: це впливова забудовниця, якій, зокрема, належала й ця заморожена недобудова. Камери відеоспостереження не зафіксували сам момент убивства: саме місце злочину опиняється поза зоною огляду.

Оля та Євген опитують Ігоря як охоронця об’єкта. Він поводиться дивно: плутається, говорить то надто тихо, то раптово голосно, тримається за голову, повторює, що нічого не бачив і камери вже переглянув. Євген одразу записує його в наркомани або неадекватні свідки. Оля лишає Ігорю візитівку й просить подзвонити, якщо він щось згадає.

Увечері Ігор сидить у вагончику над документами, які ще раз нагадують йому, ким він є, або точніше, ким не є. Паспорт, довідка з лікарні, копія постанови про встановлення особи: офіційно він існує, але його минуле починається лише з моменту, коли його знайшли без пам’яті. І водночас не може викинути з голови відчуття, яке пережив у момент убивства. Це штовхає його піти до поліції й розповісти, що він відчув.

У відділку тим часом іде нарада. Начальник відділку, Володимир Олександрович (60) — батько Олі тисне на команду: у відділку погані показники, нерозкритих справ забагато, а в цій справі, на його думку, усе очевидно. Головний підозрюваний — чоловік убитої Андрій(40), який потрапив у серйозне ДТП одразу після вбивства. Андрій вижив, але опинився в стані “замкненої людини”: усе чує і розуміє, але не може поворухнутися навіть повікою.

Володимир Олександрови наголошує, що Чоловік мав отримати бізнес і страхову виплату, а їхні стосунки з дружиною були непростими. Оля заперечує: версій більше, ніж одна, і вона не готова “підганяти” розслідування під зручний результат. Між нею та батьком спалахує сварка. Після її виходу Володимир Олександрович доручає Євгену знайти бодай щось, що дозволить остаточно закріпити провину чоловіка.

Оля сидить у своєму кабінеті над матеріалами справи, коли до неї заходить Євген. Він, як завжди, намагається зняти напругу

жартами й фліртом, але Оля тримає дистанцію. У цей момент у кабінет заходить Ігор. Він каже, що згадав дещо важливе: на його відчуття, жертва не боялася свого чоловіка як убивці. Навпаки, в останню мить у ній ще були почуття до іншого емоційного зв'язку, не схожого на їхні напружені стосунки. Євген одразу починає тиснути — звідки це може бути відомо охоронцю? Ігор плутається, нервує, не знаходить правильних слів. Коли тиск сягає межі, він нарешті зізнається: він — емпат.

Євген починає насміхатися, але Ігор спокійно говорить, що той закоханий в Олю, хоч шансів майже не має. Потім переводить погляд на саму Олю і каже, що відчуває в ній внутрішню важкість — ніби вона вже колись дозволила собі неправильне рішення і тепер боїться знову оступитися. Оля вражена точністю цих слів. Вона ще не вірить Ігорю до кінця, але хоче перевірити його здатність на практиці.

Оля просить Ігоря прочитати емоції Андрія, який не може ані відповісти, ані щось сказати. Ігор сумнівається, бо присутність у лікарні, серед натовпу людей і чужих емоцій, для нього майже нестерпна. Та вперше в житті він бачить шанс надати сенс власному прокляттю й погоджується.

У лікарні Ігор спершу не може нічого вловити: натовп глушить емоції і його дар розпадається на хаос. Лише коли Оля очищає поверх від сторонніх, він може зосередитися на Андрієві. Показуючи йому фотографії близьких і можливих фігурантів, Ігор відстежує найсильніші реакції. На фото дружини він знову провалюється у флешбек, у те саме темне приміщення, та сама непритомна жінка з намистом, той самий жах. Ігор починає усвідомлювати, що його флешбеки — це спалахи власної пам'яті, які виринають у моменти сильного емоційного резонансу.

Реакція Андрія переконливо свідчить: він не вбивця. Натомість на фото особистого водія вбитої, Ігор відчуває різкий спалах люті. Оля бере водія в розробку. Той намагається втекти, але після погоні його затримують. Під час затримання він отримує поранення й потрапляє до лікарні, де зізнається у причетності до вбивства та ДТП. Однак Ігор відчуває в ньому не тріумф і не злість, а любов і смертельний страх за когось близького. Отже, водій — лише виконавець.

Коли до лікарні проникає невідомий, щоб убити водія й інсценувати самогубство, Ігор вчасно відчуває небезпеку та запобігає вбивству. Після цього водій ламається й зізнається: його дружину та дитину тримають у заручниках, змусивши взяти на себе вбивство й аварію. Оля та Ігор розуміють, що часу обмаль: якщо замовники дізнаються про провал, заручників уб'ють.

Не маючи часу на формування повноцінної групи захоплення, Оля та Ігор самі вирушають до придорожнього мотелю, де утримують заручників. Ігор відчуває їхній страх ще до того, як бачить саму будівлю. Починається перестрілка. Ігор прикриває Олю й отримує поранення, але разом вони затримують злочинців і рятують сім’ю водія.

З подальших допитів, вилучених телефонів і фрагментів переписки стає очевидно: ця справа — лише ниточка, що веде до значно більшої та впливовішої структури. Це перший вихід на горизонтальну історію сезону.

Андрія остаточно виправдовують. Водій іде на співпрацю зі слідством. Оля переконує керівництво, що Ігор може бути цінним консультантом для поліції. Йому пропонують залишитися, але він відмовляється.

Повернувшись до вагончика, Ігор дістає зі шухляди блискуче намисто — те саме, що бачив у флешбеку. Як з’ясується пізніше, це єдина річ, знайдена при ньому в день, коли він опритомнів без пам’яті. Тепер Ігор розуміє: зв’язок із поліцією — це його шанс не лише бути корисним, а й нарешті дізнатися, ким він був насправді і що з ним сталося.

Наступного дня він приходить до Володимира Олександровича. Ігор погоджується стати консультантом відділку — в обмін на допомогу у відновленні власного минулого. Вони тиснуть руки